

Arrest

nr. 233 923 van 12 maart 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 november 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid en van Asiel en Migratie van 21 oktober 2019 houdende de beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 november 2019 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 februari 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MAERTENS, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij diende op 6 november 2015 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten en zij werd op 11 mei 2016 erkend als vluchteling.

Nadat de verzoekende partij werd erkend als vluchteling, keerde zij in 2018 terug naar Afghanistan.

De verzoekende partij werd, in het kader van een eventueel behoud van de vluchtelingenstatus, gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 19 november 2018.

Op 22 januari 2019 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing tot intrekking van de Vluchtelingenstatus. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad.)

Bij arrest nr. 225 806 van 6 september 2019 bevestigde de Raad de intrekking van de vluchtelingenstatus en weigerde hij de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen aan de verzoekende partij.

Op 21 oktober 2019 nam de verwerende partij de beslissing tot beëindiging van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit betreft de thans bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“naam : Y.
voornaam : M. O.
geboortedatum : 01.01.1992
geboorteplaats: Oarghah'i
nationaliteit : van Afghaanse herkomst

Krachtens artikel 11, § 3, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf en wordt u bevolen het grondgebied van België te verlaten, alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen(3), tenzij u beschikt over de documenten die zijn vereist om die Staten binnen te komen, binnen 30 dagen vanaf de kennisgeving van de beslissing, omwille van volgende redenen:

Op 06/11/2015 diende u een verzoek om internationale bescherming in. Op 11/05/2016 werd u door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) de vluchtelingenstatus toegekend, een beslissing waarvan u op 12/05/2016 in kennis werd gebracht. Als gevolg van deze beslissing werd u in het bezit gesteld van een verblijfsrecht van onbeperkte duur en werd u op 06/09/2016 een A-kaart afgeleverd, op heden geldig tot 26/08/2021.

Vanwege de luchtvaartpolitie te Zaventem ontving de DVZ informatie waaruit blijkt dat u op 25/09/2018 het voorwerp was van een grenscontrole, komende van Abu Dhabi (Verenigde Arabische Emiraten). U was daarbij in het bezit van uw geldige Belgische verblijfstitel (B-kaart), evenals een reisdocument voor vluchtelingen. In dit reisdocument bevond zich een inreisstempel voor Pakistan dd. 20/08/2018 en een uitreisstempel voor Pakistan dd. 24/09/2018. U verklaarde aanvankelijk enkel naar Pakistan te zijn geweest voor toeristische redenen, maar raadpleging van uw gsm toonde aan dat zich daarin een foto bevond van een nationaal Afghaans paspoort, waarvan u herhaaldelijk verklaarde dat het effectief uw paspoort betrof. Dit paspoort werd op 14/04/2015 te Kabul (Afghanistan) afgeleverd en vermeldt volgende identiteitsgegevens: H., M. Q., geboren op 09/10/1990 te Laghman, van Afghaanse nationaliteit. Nazicht van het Afghaans paspoort toonde aan dat er zich een uitreisstempel voor Afghanistan dd. 16/06/2018 in bevond. U gaf aan dat u het paspoort zelf in Kabul (Afghanistan) hebt achtergelaten en u er één maand verbleef.

Dientengevolge werd door de DVZ op 10/09/2018 met toepassing van artikel 49, § 2, eerste lid, tweede zin (en artikel 55/3/1, § 2, 2°) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een verzoek tot intrekking van uw vluchtelingenstatus aan het CGVS verstuurd. In het licht van de heroverweging van uw vluchtelingenstatus werd u door het CGVS op 19/11/2018 gehoord teneinde u de mogelijkheid te bieden alle argumenten aan te brengen die het behoud van uw vluchtelingenstatus kunnen rechtvaardigen.

Op 23/01/2019 heeft het CGVS uw vluchtelingenstatus ingetrokken op basis van artikel 55/3/1, § 2, 2°, van de wet van 15 december 1980, een beslissing waarvan u op 24/01/2019 in kennis werd gebracht. Het CGVS was van oordeel dat uw persoonlijk gedrag, namelijk uw langdurige terugkeer naar uw land van herkomst, erop wijst dat u geen vervolging vreest in uw land van herkomst om welke reden dan ook. Het gaf aan dat uw terugkeer de geloofwaardigheid van de door nu voorgehouden vrees op flagrante

wijze ondermijnt. Tot slot gaf het CGVS aan dat, rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden, er van u redelijkerwijs verwacht kan worden dat u zich in de stad Kabul (Afghanistan) vestigt en u er dus over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3, van de wet van 15 december 1980.

U diende tegen voormelde beslissing op 20/02/2019 een schorsend beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Op 10/09/2019 werd de intrekking van uw vluchtelingenstatus door de RVV bevestigd en werd u de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Gezien uw vluchtelingenstatus definitief werd ingetrokken in toepassing van artikel 55/3/1, § 2, 2°, van de wet van 15 december 1980, staat vast dat de minister of zijn gemachtigde kan beslissen om uw verblijf in te beëindigen en u een bevel om het grondgebied te verlaten te geven.

U werd op 20/09/2019 via een aangetekend schrijven, dat door de DVZ naar het laatste adres vermeld in het Rijksregister werd gestuurd, uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft ten einde uw situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van het verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden (art. 62, § 1, eerste lid, van de wet van 15/12/1980). U gaf gevolg aan dit schrijven en bezorgde de DVZ een ingevulde vragenlijst met volgende bijlagen terug: loonbrieven voor de periode maart, april en juni 2018; een aanslagbiljet personenbelasting inkomstenjaar 2018; een overeenkomst voor arbeidsmatige activiteiten met het OCMW Gent dd. 28/03/2019; een attest van maatschappelijke oriëntatie van 2017; verschillende deelcertificaten Nederlands voor anderstaligen van 2016 en 2017; een diploma van het programma 'Mind-Spring' dat u volgende bij CAW Oost Vlaanderen; een evaluatie van het activeringstraject bij het OCMW Gent dd. 27/11/2018; een attest van uw maatschappelijk werker van het OCMW Gent dd. 03/10/2019; een evaluatie van uw stage in een personeelsrestaurant dd. 01/08/2019; een attest van psychologische begeleiding bij Eclips vzw; een attest van uw huisarts waarin melding wordt gemaakt van psychologische problemen dd. 05/02/2019; een loonafrekening voor de periode juni 2019; twee arbeidsovereenkomsten voor uitzendarbeid voor 2 werkdagen; een attest van stage in een restaurant voor de periode 10/09/2019 - 24/09/2019 en een overeenkomst van tewerkstelling in het kader van art.60. Met al deze elementen zal door de DVZ bij het nemen van deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten rekening worden gehouden, evenals met alle andere actueel in uw dossier aanwezig elementen. Daarbij wordt, in toepassing van artikel 11, § 3, derde lid, (en van artikel 74/13) van de wet van 15 december 1980, rekening gehouden met de aard en de hechtheid van uw gezinsband, met de duur van uw verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met uw land van herkomst.

We merken op dat u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming dd. 06/11/2015 verklaarde dat u het Rijk op 01/11/2015 binnenkwam, met andere woorden iets minder dan 4 jaar geleden. Derhalve stellen we vast dat u het merendeel van uw leven elders dan in België heeft doorgebracht. Het loutere feit dat u iets minder dan 4 jaar in het Rijk verblijft, volstaat op zich niet om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken.

U verklaarde in de vragenlijst Nederlands tamelijk te spreken en legde bewijzen voor van het volgens van een cursus Nederlands voor anderstaligen en maatschappelijke oriëntatie. Daarnaast legde u bewijzen voor van sporadische tewerkstelling, begeleiding door het OCMW van Gent en sporadische stages. Bovendien blijkt dat u sinds 03/10/2019 voor 1 jaar tewerkgesteld wordt in het kader van art. 60. We merken op dat u blijk geeft van bepaalde inspanningen zich in de Belgische samenleving te integreren, doch wijzen er vooreerst op dat het volgen van lessen Nederlands voor anderstaligen en maatschappelijke oriëntatie in het Vlaams gewest deel uitmaken van het verplichte inburgeringstraject en dus op zich geen blijk geven van een doorgedreven integratie. We merken op dat u tot heden nauwelijks tewerkstelling kunt voorleggen, op enkele losse dagen of korte stageperiodes na. U legt diverse attesten voor waarbij uw traject bij het OCMW van Gent gekaderd wordt doch maakt niet aannemelijk dat er effectief sprake is van een diepgewortelde integratie in de Belgische samenleving. Indien er alsnog dergelijke elementen, liet u na dit aan te tonen.

Wat mogelijke gezins- of familiebanden in België betreft, merken we op dat u in uw vragenlijst verklaarde dat u geen enkel in België verblijvend gezins- of familielid heeft. U gaf aan een alleenstaande man zonder kinderen te zijn. Alle familieleden die u nog heeft, verblijven volgens u in het land van herkomst: uw vader, moeder, 2 broers en 1 zus. We merken bovendien op dat gebleken is dat

u in 2018 voor één maand terugkeerde naar uw land van herkomst, hetgeen u tijdens een politiecontrole in de luchthaven bevestigde. Later ontkende u dit tijdens uw gehoor bij het GCVS, doch zij stelden vast dat u verschillende tegenstrijdige verklaringen aflegde aangaande uw plaats en reden van verblijf. U gaf aan enkel naar Pakistan te zijn teruggekeerd omdat uw vader ziek zou zijn geweest. Gelet op het feit dat al uw familieleden zich in uw land van herkomst bevinden en u terugkeerde naar uw land van om familiale redenen, kan enkel geconcludeerd worden dat uw familiale banden met uw land van herkomst beduidend sterker zijn dan deze met België, waar deze totaal afwezig zijn. Bijgevolg is er geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissingen.

Betreffende uw medische situatie, merken we op dat u verschillende stukken voorlegde waaruit zou moeten blijken dat u met psychologische problemen kampt. U legde een attest voor van psychologische begeleiding bij Eclips vzw, evenals een attest van uw huisarts. We merken enerzijds op dat u in de door u ingevulde vragenlijst verklaarde geen medische problemen te hebben die u verhinderen te reizen of terug te keren naar uw land van herkomst (vraag 3). Daarnaast merken we op dat uw vermeende psychologische problemen u in 2018 niet hebben tegengehouden om voor een maand terug te keren naar uw land van herkomst. Bijgevolg zijn er geen indicaties dat u medische problemen ervaart die een terugkeer naar uw land van herkomst in de weg staan.

Wat betreft een terugkeer naar uw land van herkomst, verklaarde u in de door u ingevulde vragenlijst dat u niet kan terugkeren naar uw land van herkomst, omdat u vervolging door de Taliban vreest ten gevolge uw tewerkstelling bij ANCOP. Vooreerst merken we op dat u dezelfde reden opgaf tijdens uw gehoor bij het CGVS dd. 19/11/2018 en het CGVS toen van oordeel was dat uw tewerkstelling voor ANCOP op zich niet volstaat om u de vluchtelingenstatus te laten behouden. Daarnaast merken we op dat u in 2018 reeds voor een maand terugkeerde naar Afghanistan. Het CGVS was in haar beslissing tot intrekking van uw vluchtelingenstatus dan ook van oordeel dat, op basis van uw persoonlijke situatie, er van u redelijkerwijs kan verwacht worden dat u zich in Kabul vestigt, alwaar u over een redelijk en veilig intern vluchtalternatief beschikt. U maakt niet aannemelijk waarom deze beoordeling van het CGVS sindsdien niet meer actueel zou zijn.

Tot slot merken we op dat de kennis, vaardigheden en ervaring die u gedurende uw verblijf van iets minder dan 4 jaar in België opdeed, geenszins verloren gaan en door u aangewend kunnen worden om u in de toekomst elders te vestigen en te integreren."

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 11, § 3, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van de hoorplicht, de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht en de rechten van verdediging. Tevens voert de verzoekende partij een manifeste beoordelingsfout aan.

Zij licht haar middel toe als volgt:

"Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

In de bestreden beslissing wordt aan verzoekers verblijf op het Belgische grondgebied echter een einde gesteld overeenkomstig het art. 11 §3 tweede lid van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Art. 11§3 tweede en derde lid Vw :

“De minister of zijn gemachtigde kan te allen tijde beslissen om het verblijf van de vreemdeling die op grond van artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf van beperkte of onbeperkte duur in het Rijk werd toegelaten, in te trekken of te beëindigen en hem een bevel geven om het grondgebied te verlaten wanneer de internationale beschermingsstatus door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd ingetrokken overeenkomstig de artikelen 55/3/1, § 2, of 55/5/1, § 2 of wanneer de vreemdeling afstand heeft gedaan van zijn internationale beschermingsstatus. Wanneer de minister of zijn gemachtigde een beslissing, zoals bedoeld in het eerste en tweede lid, overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst”.

Dat dient te worden vastgesteld dat de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht, de hoorplicht en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig wordt geschonden, daar verzoeker in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier zijn verweer/argumenten te formuleren.

Dat verweerder, alvorens een beslissing te nemen, geenszins voorafgaandelijk voldoende onderzoek heeft verricht.

Dat verzoeker, overeenkomstig het art. 11§3 derde lid Vw. geenszins mondeling werd gehoord aangaande de “aard en de hechtheid van de gezinsband van verzoeker, met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst”. Dat verzoeker geenszins heeft rekening gehouden met alle elementen van het dossier en heeft nagelaten verzoeker mondeling te horen.

Dat verweerder in zijn beslissing verwijst naar verzoekers behaalde (deel)certificaten Nederlands en maatschappelijke oriëntatie en verzoekers vroegere tewerkstellingen en stages en huidige tewerkstelling in België doch nalaat in de bestreden beslissing te motiveren waarom verzoekers integratie in de Belgische samenleving geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van verzoekers recht op verder verblijf in België.

Verzoeker merkt op dat de vaststelling dat verzoeker naar zijn land van herkomst zou zijn teruggekeerd neemt niet weg dat verweerder is en blijft gehouden in de bestreden beslissing te motiveren waarom verzoekers integratie in de Belgische samenleving en huidige tewerkstelling in België geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van verzoekers recht op verder verblijf in België.

Verzoekers merkt op zijn terugkeer naar zijn land van herkomst reeds de grondslag vormde voor de intrekking van zijn vluchtelingenstatus doch niet wegneemt dat verweerder, overeenkomstig het art. 11 §3 derde lid Vw, gehouden is en blijft te motiveren waarom met verzoekers verblijf in België sinds november 2015, met de door verzoeker met succes gevolgde Nederlandse taallessen en lessen maatschappelijke oriëntatie, met zijn vroegere tewerkstellingen en stages, met zijn huidige tewerkstelling in België en met de vaststelling dat verzoeker geen culturele of sociale banden met zijn land van herkomst, Afghanistan, meer heeft, geen rekening dient te worden gehouden bij de beoordeling van verzoekers recht op verder verblijf in België.

1.3

Dat er derhalve sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van het art. 11§3 derde lid Vw. van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, van de hoorplicht en van verzoekers rechten van verdediging.

1.4.

Dat verweerder in zijn beslissing verwijst naar verzoekers neergelegde attesten van Dr. DE LOOSE en van vzw Eclips.

Dat uit het door verzoeker neergelegde attest van zijn huisarts, Dr. DE LOOSE, dd. 21.11.2018 blijkt dat verzoeker in België te kampen heeft met stressklachten en angst, gelinkt aan traumatische ervaringen opgedaan in Afghanistan vóór 2016 en aan het feit dat zijn familie en kennis nog steeds in gevaar zijn in Afghanistan.

Uit het door verzoeker neerlegde attest van vzw Eclips blijkt dat verzoeker te kampen heeft met posttraumatische stressklachten ingevolge verscheidene traumatische gebeurtenissen in Afghanistan.

Om ernstig psychische redenen verkeert verzoeker derhalve in de onmogelijkheid om naar zijn land van herkomst terug te keren

Verweerder weigert echter in de bestreden beslissing te motiveren waarom met de door verzoeker neergelegde attesten van Dr. DE LOOSE en van vzw Eclips geen rekening dient te worden gehouden bij de beroordeling van zijn recht op verder verblijf in België.

Dat er derhalve sprake is van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht. “

2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Wat de schending van de rechten van verdediging betreft, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat de rechten van verdediging enkel van toepassing zijn op jurisdictionele beroepen en in administratiefrechtelijke beroepen op tuchtzaken (R.v.St., nr. 128.733, 4 maart 2004, R.v.St., nr.124.709, 27 oktober 2003, R.v.St., nr.124.643, 24 oktober 2003). Bijgevolg zijn ze niet van toepassing op administratieve beslissingen die werden genomen in het kader van de vreemdelingenwet, daargelaten de vraag of dit beginsel wel op ontvankelijke wijze is aangevoerd door verzoeker. Uit het enig middel van de verzoekende partij lijkt de Raad echter te kunnen afleiden dat zij de schending van de rechten van verdediging aanvoert in het kader van haar opgeworpen schending van het hoorrecht. Dit zal verder in dit arrest dan ook besproken worden.

In haar eerste middel stelt de verzoekende partij dat zij in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier haar argumenten te formuleren. Zij werd immers niet mondeling gehoord. Verder stelt de

verzoekende partij dat de verwerende partij nalaat in de bestreden beslissing te motiveren waarom met haar integratie in de Belgische samenleving geen rekening kan gehouden worden. De verzoekende partij stelt dat zij om ernstige psychische redenen in de onmogelijkheid verkeert om naar haar land van herkomst terug te keren. Volgens de verzoekende partij weigert de verwerende partij in de bestreden beslissing te motiveren waarom met de door haar neergelegde attesten van Dr. De Loose en van vzw Eclips geen rekening moet worden gehouden bij de beoordeling van haar recht op verder verblijf in België.

De verzoekende partij voert vooreerst een schending aan van haar hoorrecht.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft herhaaldelijk gesteld dat het recht om te worden gehoord wel integraal deel uitmaakt van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van het Unierecht is. (HvJ 11 december 2014, Boudjlida, C-249/13; HvJ 5 november 2014, Mukaburega, C-166/13) Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op een nadelige wijze kan beïnvloeden. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve rechtsbescherming van de betrokken persoon, deze laatste in kennis te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten. Het Hof heeft in die arresten gesteld dat het recht om vóór de vaststelling van een terugkeerbesluit te worden gehoord, niet in die zin moet worden uitgelegd dat die autoriteit gehouden zou zijn de illegaal verblijvende derdelander voorafgaand aan het gehoor dat plaatsvindt met het oog op het uitvaardigen van een terugkeerbesluit, in kennis te stellen van haar voornemen om jegens hem een terugkeerbesluit vast te stellen, hem de gegevens mee te delen waarop zij dit besluit wil baseren of ook om hem bedenktijd te gunnen alvorens hem te horen, maar in die zin dat die derdelander naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar moet kunnen maken over de onrechtmatigheid van zijn verblijf en over de redenen die overeenkomstig het nationale recht kunnen rechtvaardigen dat die autoriteit afziet van de vaststelling van een terugkeerbesluit.

In de bestreden beslissing wordt duidelijk vermeld dat de verzoekende partij op 20 september 2019 via een aangetekend schrijven, dat naar het laatste adres vermeld in het Rijksregister werd gestuurd, werd uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan zij het nodig achtte dat de verwerende partij hiervan kennis had ten einde haar situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van het verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden. Uit de bestreden beslissing blijkt eveneens dat de verzoekende partij gevolg gaf aan dit schrijven en allerlei stukken overmaakte. De brief van de verwerende partij aan de verzoekende partij van 20 september 2019 met de betreffende vragenlijst bevindt zich bovendien in het administratief dossier. De verzoekende partij heeft deze vragenlijst ook ingevuld.

Uit deze elementen blijkt dat de verzoekende partij dus wel degelijk in staat werd gesteld om naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt kenbaar te maken in het kader van de administratieve procedure en voordat een besluit werd genomen dat haar belangen op een nadelige wijze kan beïnvloeden. Uit artikel 11, §3 van de Vreemdelingenwet, waarnaar de verzoekende partij zelf verwijst, kan evenmin enige verplichting tot mondeling horen worden afgeleid.

De verzoekende partij maakt een schending van haar hoorrecht niet aannemelijk.

Verder stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij nalaat in de bestreden beslissing te motiveren waarom met haar integratie in de Belgische samenleving geen rekening kan gehouden worden. Deze bewering klopt echter niet. De bestreden beslissing bevat expliciete motieven over de integratie van de verzoekende partij. De verwerende partij oordeelde immers dat *“Het loutere feit dat u iets minder dan 4 jaar in het Rijk verblijft, volstaat op zich niet om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken.” en dat “(...) u blijkt geeft van bepaalde inspanningen zich in de Belgische samenleving te integreren, doch wijzen er vooreerst op dat het volgen van lessen Nederlands voor anderstaligen en maatschappelijke oriëntatie in het Vlaams geweest deel uitmaken van het verplichte inburgeringstraject en dus op zich geen blijk geven van een doorgedreven integratie. We merken op dat u tot heden nauwelijks tewerkstelling kunt voorleggen, op enkele losse dagen of korte stageperiodes na. U legt diverse attesten voor waarbij uw traject bij het OCMW van Gent gekaderd wordt doch maakt niet aannemelijk dat er effectief sprake is van een diepgewortelde integratie in de Belgische samenleving.”* De verzoekende partij maakt niet aannemelijk

dat deze overwegingen van de verwerende partij in de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zouden zijn.

Tenslotte houdt de verzoekende partij voor dat de verwerende partij in de bestreden beslissing weigert te motiveren waarom met de door haar neergelegde attesten van Dr. De Loose en van vzw Eclips geen rekening moet worden gehouden bij de beoordeling van haar recht op verder verblijf in België. Ook deze bewering klopt echter niet. De bestreden beslissing bevat immers de volgende motieven die betrekking hebben op de psychologische problemen van de verzoekende partij en de neergelegde attesten daaromtrent:

“Betreffende uw medische situatie, merken we op dat u verschillende stukken voorlegde waaruit zou moeten blijken dat u met psychologische problemen kampt. U legde een attest voor van psychologische begeleiding bij Eclips vzw, evenals een attest van uw huisarts. We merken enerzijds op dat u in de door u ingevulde vragenlijst verklaarde geen medische problemen te hebben die u verhinderen te reizen of terug te keren naar uw land van herkomst (vraag 3). Daarnaast merken we op dat uw vermeende psychologische problemen u in 2018 niet hebben tegengehouden om voor een maand terug te keren naar uw land van herkomst. Bijgevolg zijn er geen indicaties dat u medische problemen ervaart die een terugkeer naar uw land van herkomst in de weg staan.”

Uit de stukken van het administratief dossier, en meer bepaald de vragenlijst zoals opgestuurd door de verwerende partij op 20 september 2019 en door de verzoekende partij ingevuld op 9 oktober 2019, blijkt dat de verzoekende partij op de vraag *“Heeft u een ziekte die u belemmert te reizen of naar uw herkomstland terug te keren? Zo ja, welke ziekte? (medisch attest, bewijs van medische behandeling, hospitalisatieattest, hospitalisatiefactuur, getuigschrift voor verstrekte hulp?)”* geen antwoord gaf. Bovendien maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bovenstaande motieven van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zouden zijn.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 maart 1950) (hierna verkort het EVRM), van de motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van het proportionaliteitsbeginsel.

Zij licht haar middel toe als volgt:

“2.1

Dat, algevolg van de verzoekers betekende beslissing, verzoeker België, waar hij geïntegreerd is en langdurig verblijft, dient te verlaten.

Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt :

" 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

2.2

Dat de beslissing die een einde stelt aan verzoekers recht op verblijf, genomen ten aanzien van verzoeker, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoekers recht op zijn privé-en gezinsleven, geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissingen.

Dat er door verweerder geen enkele grondige afweging is gebeurd.

2.3

Dat nergens in de beëindigingbeslissing op een afdoende manier wordt gemotiveerd waarom in casu, in het kader van de belangenafweging t.a.v. art. 8 EVRM, geen rekening dient te worden gehouden met het privé en gezinsleven van verzoeker in België en met het feit dat hij geen enkele band meer heeft met/in zijn land van herkomst en een nieuw leven in België heeft opgebouwd.

Verzoeker woont immers sedert 2015 in België waar hij geïntegreerd is en op psychologisch vlak begeleid wordt.

2.4

Dat er in casu schending is van het art. 8 EVRM, van de motiverings-en de zorgvuldigheidsplicht en van het proportionaliteitsbeginsel, nu verweerder in zijn beslissing niet op een afdoende manier aangeeft om welke dwingende redenen, nodig in een democratische samenleving, de inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoeker vereist is.

2.5

Dat er casu eveneens sprake is van schending van art. 3 EVRM, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht nu verzoeker onmogelijk naar Afghanistan kan terugkeren waar hij vreest onderworpen te worden aan foltering, onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Art. 3 EVRM stelt uitdrukkelijk dat niemand mag worden onderworpen aan foltering, noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Verzoeker vreest immers enerzijds een gegronde vrees voor vervolging bij een terugkeer naar Afghanistan door de Taliban zonder dat hij de bescherming kan inroepen van de Afghaanse autoriteiten.

Verzoeker werkte immers voor zijn vlucht naar België in zijn land bij ANCOP (Afghan National Civil Order Police). In zijn functie als tweede satanman bij ANCOP was verzoeker betrokken bij de arrestatie van een talibancommandant. Hierdoor wordt verzoeker in Afghanistan door de taliban geviséerd.

Dat anderzijds verzoeker vreest dat hij in zijn land van herkomst geen beroep zal kunnen doen op een verdere afdoende psychische begeleiding.

Dat zoals supra reeds werd gesteld, verzoeker te kampen heeft met ernstige psychische problemen waarvoor hij in België begeleid wordt.

2.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad herhaalt dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

In een tweede middel voert de verzoekende partij onder meer aan dat de bestreden beslissing een verregaande ingreep is op haar recht op privé- en gezinsleven en daarom schending uitmaakt van artikel 8 van het EVRM en van het proportionaliteitsbeginsel. Volgens de verzoekende partij heeft de bestreden beslissing enkel als gevolg dat haar recht op privé- en gezinsleven geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissingen. De verzoekende partij stelt dat er geen enkele grondige afweging is gebeurd in dit kader. Volgens de verzoekende partij werd nergens in de bestreden beslissing op een afdoende manier gemotiveerd waarom in casu, in het kader van de belangenafweging t.a.v. artikel 8 van het EVRM, geen rekening moet worden gehouden met haar privé- en gezinsleven in België en met het feit dat zij geen enkele band meer heeft met haar land van herkomst en een nieuw leven in België heeft opgebouwd. De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij niet op een afdoende manier aangeeft om welke dwingende redenen, nodig in een democratische samenleving, de inmenging in het privé- en gezinsleven van de verzoekende partij vereist is. Volgens de verzoekende partij is er verder sprake van een schending van artikel 3 van het EVRM, omdat zij onmogelijk naar Afghanistan kan terugkeren waar zij vreest onderworpen te worden aan folteringen, onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Zij stelt dat zij enerzijds een gegronde vrees voor vervolging heeft bij een terugkeer naar Afghanistan door de Taliban zonder dat zij de bescherming kan invoeren van de Afghaanse autoriteiten, en anderzijds vreest dat zij in haar land van herkomst geen beroep zal kunnen doen op een verdere afdoende psychische begeleiding.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. *Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat de verwerende partij wel degelijk uitgebreid heeft gemotiveerd over artikel 8 van het EVRM. De bestreden beslissing bevat immers de volgende motieven:

"Wat mogelijke gezins- of familiebanden in België betreft, merken we op dat u in uw vragenlijst verklaarde dat u geen enkel in België verblijvend gezins- of familielid heeft. U gaf aan een alleenstaande man zonder kinderen te zijn. Alle familieleden die u nog heeft, verblijven volgens u in het land van herkomst: uw vader, moeder, 2 broers en 1 zus. We merken bovendien op dat gebleken is dat u in 2018 voor één maand terugkeerde naar uw land van herkomst, hetgeen u tijdens een politiecontrole in de luchthaven bevestigde. Later ontkende u dit tijdens uw gehoor bij het GCVS, doch zij stelden vast dat u verschillende tegenstrijdige verklaringen aflegde aangaande uw plaats en reden van verblijf. U gaf aan enkel naar Pakistan te zijn teruggekeerd omdat uw vader ziek zou zijn geweest. Gelet op het feit dat al uw familieleden zich in uw land van herkomst bevinden en u terugkeerde naar uw land van om familiale redenen, kan enkel geconcludeerd worden dat uw familiale banden met uw land van herkomst beduidend sterker zijn dan deze met België, waar deze totaal afwezig zijn. Bijgevolg is er geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissingen."

De verwerende partij motiveert met andere woorden dat de verzoekende partij helemaal geen gezinsleven in België aannemelijk maakt. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat deze vaststelling kennelijk onredelijk zou zijn, want zij maakt geen gewag van enige familieleden in België.

Wat haar beweerde privéleven in België betreft stelt de verzoekende partij dat nergens in de bestreden beslissing op een afdoende manier gemotiveerd waarom in casu, in het kader van de belangenafweging t.a.v. artikel 8 van het EVRM, geen rekening moet worden gehouden met haar privéleven in België en met het feit dat zij geen enkele band meer heeft met haar land van herkomst en een nieuw leven in België heeft opgebouwd. Deze bewering klopt echter niet. Uit bovenvermelde motieven van de bestreden beslissing blijkt immers dat de verwerende partij wel degelijk motiveerde dat de verzoekende partij nog verschillende familieleden heeft in Afghanistan, en dat zij terugkeerde naar Afghanistan om familiale redenen. De verwerende partij motiveerde met andere woorden dat de verzoekende partij wel degelijk nog sterke banden heeft met Afghanistan. Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing en uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partij nog maar vier jaar in België verblijft. De bestreden beslissing bevat daarover verder ook de volgende motieven, waaruit blijkt dat de verwerende

partij van oordeel is dat de verzoekende partij het merendeel van haar leven buiten België verbleven heeft:

“We merken op dat u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming dd. 06/11/2015 verklaarde dat u het Rijk op 01/11/2015 binnenkwam, met andere woorden iets minder dan 4 jaar geleden. Derhalve stellen we vast dat u het merendeel van uw leven elders dan in België heeft doorgebracht. Het loutere feit dat u iets minder dan 4 jaar in het Rijk verblijft, volstaat op zich niet om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken.”

De verzoekende partij kan dan ook niet gevolgd worden waar zij meent dat de verwerende partij geen afweging zou gemaakt hebben van de belangen van de verzoekende partij in het kader van haar beweerde privé- en gezinsleven in België. De verzoekende partij maakt bovendien niet aannemelijk dat de motieven in de bestreden beslissing daarover kennelijk onredelijk zouden zijn.

Ten slotte stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing eveneens motieven bevat over artikel 3 van het EVRM. De verwerende partij motiveert immers als volgt:

“Op 23/01/2019 heeft het CGVS uw vluchtelingenstatus ingetrokken op basis van artikel 55/3/1, § 2, 2°, van de wet van 15 december 1980, een beslissing waarvan u op 24/01/2019 in kennis werd gebracht. Het CGVS was van oordeel dat uw persoonlijk gedrag, namelijk uw langdurige terugkeer naar uw land van herkomst, erop wijst dat u geen vervolging vreest in uw land van herkomst om welke reden dan ook. Het gaf aan dat uw terugkeer de geloofwaardigheid van de door nu voorgehouden vrees op flagrante wijze ondermijnt. Tot slot gaf het CGVS aan dat, rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden, er van u redelijkerwijs verwacht kan worden dat u zich in de stad Kabul (Afghanistan) vestigt en u er dus over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3, van de wet van 15 december 1980.” en “Wat betreft een terugkeer naar uw land van herkomst, verklaarde u in de door u ingevulde vragenlijst dat u niet kan terugkeren naar uw land van herkomst, omdat u vervolging door de Taliban vreest ten gevolge uw tewerkstelling bij ANCOP. Vooreerst merken we op dat u dezelfde reden opgaf tijdens uw gehoor bij het CGVS dd. 19/11/2018 en het CGVS toen van oordeel was dat uw tewerkstelling voor ANCOP op zich niet volstaat om u de vluchtelingenstatus te laten behouden. Daarnaast merken we op dat u in 2018 reeds voor een maand terugkeerde naar Afghanistan. Het CGVS was in haar beslissing tot intrekking van uw vluchtelingenstatus dan ook van oordeel dat, op basis van uw persoonlijke situatie, er van u redelijkerwijs kan verwacht worden dat u zich in Kabul vestigt, alwaar u over een redelijk en veilig intern vluchtalternatief beschikt. U maakt niet aannemelijk waarom deze beoordeling van het CGVS sindsdien niet meer actueel zou zijn.”

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier.

In haar tweede middel houdt de verzoekende partij enkel voor dat zij nog steeds de Taliban vreest, maar daarmee maakt zij niet aannemelijk dat bovenstaande motieven van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zouden zijn.

Wat betreft haar psychologische situatie is uit de bespreking van het eerste en tweede middel verder gebleken dat de verwerende partij op niet kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat dit geen beletsel uitmaakt voor een terugkeer van de verzoekende partij naar haar land van herkomst. De verzoekende partij maakt bovendien op geen enkele concrete wijze aannemelijk dat haar psychologische toestand zo erg zou zijn dat er in Afghanistan geen behandeling zou voor bestaan. Zij beperkt zich tot een loutere bewering die zij niet aannemelijk maakt. De verzoekende partij maakt evenmin aannemelijk dat zij een procedure tot medische regularisatie zou gestart zijn op basis van haar psychologische problematiek.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend twintig door:

mevr. J. CAMU, kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU